

βεβαιότης τῆς ἀποκαταστάσεως αὐτῆς, ὡς μελλούσης ν' ἀρχίσῃ εἰς τὸ τέλος τῶς Καιρῶν τῶν Ἑθνῶν, ἐξεικονίζεται ἐντόνως ἐν τινὶ ἐνυπνίῳ δοθέντι τῷ Ναβουχοδονόσορι, ἐν τῇ ὑπὸ τοῦ Δανιὴλ ἐρμηνείᾳ τοῦ ἐν λόγῳ ἐνυπνίου, καὶ τῇ ἐκπληρώσει αὐτοῦ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ Ναβουχοδονόσορος.

Ἐν τῷ ὁράματι τοῦτῳ ὁ Ναβουχοδονόσορ «ἔβλεπεν, καὶ ἰδοὺ δένδρον ἐν μέσῳ τῆς γῆς, καὶ τὸ ὕψος αὐτοῦ μέγα. Τὸ δένδρον ἐμεγαλύνθη καὶ ἐνεδυναμώθη, καὶ τὸ ὕψος αὐτοῦ ἐφθάνεν ἕως τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἡ θεία αὐτοῦ ἕως τῶν περάτων πάσης τῆς γῆς. Τὰ φύλλα αὐτοῦ ἦσαν ὥραια καὶ ὁ καρπὸς αὐτοῦ πολὺς, καὶ ἐν αὐτῷ ἦτο τροφὴ πάντων· ὑπὸ τὴν σκιὰν αὐτοῦ ἀνεπαύοντο τὰ θηρία τοῦ ἀγροῦ καὶ ἐν τοῖς κλάδοις αὐτοῦ κατεσκήνουν τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἐξ αὐτοῦ ἐτρέφετο πᾶσα σὰρξ. Καὶ ἰδοὺ φύλαξ καὶ ἅγιος κατέβη ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἐφώνησε μεγαλοφώνως, καὶ εἶπεν οὕτω. Κόψατε τὸ δένδρον, καὶ ἀποκόψατε τοὺς κλάδους αὐτοῦ· ἐκτινάξατε τὰ φύλλα αὐτοῦ καὶ διασκορπίσατε τὸν καρπὸν αὐτοῦ· ὥς φύγωσι τὰ θηρία ὑποκάτωθεν αὐτοῦ, καὶ τὰ πετεινὰ ἀπὸ τῶν κλάδων αὐτοῦ. Τὸ στέλεχος ὅμως τῶν ριζῶν αὐτοῦ ἀφήσατε ἐν τῇ γῇ, καὶ τοῦτο μὲ δεσμὸν σιδηροῦν καὶ χαλκοῦν, ἐν τῷ τρυφερῷ χόρτῳ τοῦ ἀγροῦ· καὶ θέλει βρέχεσθαι μὲ τὴν δρόσον τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἡ μερὶς αὐτοῦ θέλει εἶσθαι μετὰ τῶν θηρίων ἐν τῷ χόρτῳ τῆς γῆς. Ἡ καρδία αὐτοῦ θέλει μεταβληθῇ ἐκ τῆς ἀνθρωπίνης, καὶ θέλει δοθῇ εἰς αὐτὸν καρδία θηρίου· καὶ «ἐπὶ τοὺς καιροὺς» θέλουσι παρέλθει ἐπ' αὐτόν. Τὸ πρᾶγμα τοῦτο εἶνε διὰ διατάγματος τῶν φυλάκων, καὶ ἡ ὑπόθεσις διὰ τοῦ λόγου τῶν ἁγίων· ὥστε νὰ γνωρίσωσιν οἱ ζῶντες, ὅτι ὁ Ὑψιστος εἶναι Κύριος τῆς Βασιλείας τῶν ἀνθρώπων, καὶ εἰς ὅντινα θέλει δίδει αὐτήν, καὶ τὸ ἐξουθένημα τῶν ἀνθρώπων καθιστᾷ ἐπ' αὐτήν».

Τὸ ἀξιοσημεῖωτον αὐτὸ δένδρον, ἐν τῇ δόξῃ καὶ ὡραιότητί του, ἐξεπροσώπει τὴν ἀρχικὴν τῆς γῆς κυριαρχίαν, τὴν δοθεῖσαν εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ἀντιπροσώπου καὶ κεφαλῆς τοῦ γένους, τοῦ Ἀδάμ, πρὸς τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς εἶπεν, «Αὐξάνεσθε καὶ πληθύνεσθε, καὶ γεμίσατε τὴν γῆν, καὶ κυριεύσατε αὐτήν, καὶ ἐξουσιάζετε ἐπὶ τῶν

ἰχθύων τῆς θαλάσσης, καὶ ἐπὶ τῶν πετεινῶν τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἐπὶ παντὸς ζώου κινουμένου ἐπὶ τῆς γῆς.» (Γένεσ. α'. 28) Ἡ πρώτη δόξα τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἡ δύναμις δι' ἧς οὗτος περιεβλήθη, ἦσαν ὄντως ὑπέροχοι, καὶ ἐπεξετείνοντο ἐφ' ἀπάσης τῆς γῆς, πρὸς εὐτυχίαν, διατροφὴν, προστασίαν καὶ διαφύλαξιν πάσης ζωῆς ὑπάρξεως. Ἀλλ' ὁπότεν ἐπεισῆλθεν ἡ ἁμαρτία ἐδόθη ἡ διαταγὴ νὰ κοπῇ τὸ δένδρον, ἡ δὲ δόξα, ἡ ὠραιότης, καὶ δύναμις τῆς ἀνθρωπότητος, ἀφῆρέθησαν ἀπ' αὐτῆς, καὶ ἡ ὑποδεεστέρα δημιουργία οὐδαμοῦ πλέον εὔρε καταφύγιον, προστασίαν καὶ εὐτυχίαν, ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τοῦ ἀνθρώπου! Ὁ θάνατος κατέκοψε τὸ μέγα δένδρον, διεσκόρπισε τοὺς καρποὺς καὶ τὸ φύλλωμα αὐτοῦ, καὶ ἐγκατέλιπε τὴν κατωτέραν κτίσιν χωρὶς τοῦ ἑαυτῆς κυρίου καὶ εὐεργέτου.

Καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἄνθρωπον, πᾶσα δύναμις ἢ ἐξουσία πρὸς ἐπανάκτησιν τῆς ἀπολεσθείσης κυριαρχίας ἐξέλιπεν ἀνεπιστρεπτί· δὲν εἶχεν ὅμως οὕτως ἐξ ἀπόψεως τοῦ Θεοῦ. Ἡ κυριαρχία αὕτη ἐπήγασεν ἀρχικῶς ἐκ τοῦ Σχεδίου αὐτοῦ, καὶ ἦν δῶρον τῆς χάριτός Του· καίτοι δὲ διέταξεν ἵνα τὸ δένδρον κατακοπῇ, ἐν τούτοις ἡ ρίζα, — ἡ περὶ ἀποκαταστάσεως πρόθεσις καὶ βουλὴ τοῦ Θεοῦ — ἐξηκολούθησεν ὑφισταμένη, μ' ὅλον ὅτι δεδεμένη διὰ ἰσχυρῶν δεσμῶν, ἵνα μὴ ἐκβλαστήσῃ μέχρι τοῦ θεόθεν ὠρισμένου καιροῦ.

Ὡς ἐν τῷ ὁράματι ἡ εἰκὼν μεταπίπτει ἀπὸ τοῦ σιελέχους δένδρου εἰς ἄνθρωπον ἐξηυτελισμένον καὶ ὑποβιβασθέντα εἰς τὴν ἀναστροφὴν καὶ ὁμοιότητα τῶν κτηνῶν, μὲ τὸ λογικὸν αὐτοῦ ἐκτεθρονισμένον, καὶ πᾶσαν τὴν δόξαν αὐτοῦ ἐκλιποῦσαν, οὕτως ἐπίσης βλέπομεν τὸν ἄνθρωπον, τὸν πεπιωκότα καὶ καθηρημένον κύριον τῆς γῆς. Ἡ δόξα καὶ κυριαρχία αὐτοῦ ἀπῆλθον. Ἀφ' ἧς ἡμέρας δὲ ἡ καταδίκη αὐτοῦ ἀπηγγέλθη τὸ γένος ἡμῶν διετέλεσεν ἔχον τὴν μερίδα αὐτοῦ μετὰ τῶν κτηνῶν, καὶ ἡ ἀνθρωπίνη καρδιά ἀπέβη κτηνώδης καὶ διεφθαρμένη. Πόσον δὲ ἐκπληκτικὴ καθίσταται ἡ εἰκὼν, ὁπότεν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν τὴν τε παροῦσαν καὶ παρελθοῦσαν ἡμιπολίτιστον καὶ ἀγρίαν κατάστασιν τῆς μεγάλης πληθύος τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, καὶ ὅτι καὶ αὕτη ἀκόμη ἡ μικρὰ μει-

ονότης, ἣτις φιλοτιμεῖται ὅπως κατανικήσῃ τὴν πρὸς τὰ κάτω τάσιν, ἐπιτυχάνει τοῦτο μόνον ἐν ἀσθενεῖ τινι μέτρῳ, κοί μετὰ μεγάλων ἀγώνων καὶ διαρκῶν προσπαθειῶν. Τὸ γένος ἀνάγκη νὰ παραμένῃ ἐν τῇ ταπεινώσει του, ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τοῦ κακοῦ, μέχρις οὗ διδαχθῇ τὸ σκοπούμενον μάθημα ὅτι ὁ Ὑψιστος εἶναι Κύριος τῆς βασιλείας τῶν ἀνθρώπων, καὶ εἰς ὃν τινα θέλει δίδει αὐτήν. Καθ' ὃν δὲ χρόνον οἱ ἄνθρωποι διατελοῦσιν ἐν τῇ ταπεινωμένῃ αὐτῇ καταστάσει, ὁ Θεὸς ἐπιτρέπει τινὰς ἐκ τῶν μᾶλλον ἐξουθενημένων χαρακτήρων ἐκ τοῦ μέσου αὐτῶν ὅπως ἄρχωσιν ἐπ' αὐτῶν, πρὸς τὸν σκοπὸν ὅπως ἢ ἐν τῷ παρόντι πικρὰ αὐτῇ πείρα ἀποδειχθῇ ἐν τῷ μέλλοντι διαρκὲς δι' αὐτοὺς εὐεργέτημα.

Ἐν τῇ ὑπὸ τοῦ Δανιὴλ ἐρμηνείᾳ λέγεται ἡμῖν «Πάντα ταῦτα ἦλθον ἐπὶ τὸν Ναβουχοδονόσορα τὸν βασιλέα», καὶ ὅτι, ἐν τῇ παράφρονι, τῇ ἐξουθενημένῃ καὶ κτηνώδει αὐτῇ κατασιάσει, περιεπλανᾶτο μεταξὺ τῶν θηρίων, ἕως οὗ «ἐπὶ τὰ καιροὶ» (ἐπὶ κατὰ γράμμα ἔτη ἐν τῇ περὶπτώσει τοῦ Ναβουχοδονόσορος) διῆλθον ἐπ' αὐτοῦ. Ἡ ὑπὸ τοῦ Δανιὴλ ἐρμηνεία τοῦ ἐνύπνιου σχέσιν ἔχει μόνον πρὸς τὴν ἐπὶ τοῦ Ναβουχοδονόσορος ἐκπλήρωσίν του, τὸ γεγονὸς ὅμως ὅτι τὸ ἐνύπνιον, ἡ ἐρμηνεία καὶ ἡ ἐκπλήρωσις αὐτοῦ, ἐξιστοροῦνται ἐνταῦθα τόσον ἐπιμελῶς, εἶναι ἀπόδειξις ὅτι ὁ Θεὸς προέθετο σκοπὸν τινα ἐν τῇ τοιαύτῃ ἀφηγήσει.

Ἡ δ' ἀξιοσημείωτος αὐτοῦ εὐαρμοστεία ὡς ἐξεικονέζοντος νῆν θείαν βουλὴν ἐν τῇ καθυποτάξει σύμπαντος τοῦ γένους ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τοῦ κακοῦ, διὰ τὴν τιμωρίαν καὶ διόρθωσίν του, ὅπως ἐν ὠρισμένῳ καιρῷ ἐπαναφέρῃ καὶ ἐδραιώσῃ αὐτὸ ἐν δικαιοσύνῃ καὶ ζωῇ αἰωνίῳ, ἐπιτρέπει ἡμῖν νὰ ἀποδεχθῶμεν αὐτὸ ὡς σκόπιμόν τινα τύπον παρὰ Θεοῦ.

Τὸ ἐνύπνιον, ἐν τῇ ἐκπλήρωσει του ἐπὶ τοῦ Ναβουχοδονόσορος, τυγχάνει εἰδικῶς ἀξιοσημείωτον ὁπόταν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν ὅτι ὁ ρηθεὶς μονάρχης εἶχε διορισθῇ παρὰ Θεοῦ ἡ ἄρχουσα κεφαλὴ τῆς Κυβερνήσεως, ἣτις ἀντεπροσώπευε τὴν ἀνθρωπίνην ἐπικυοιαρχίαν (Δανλ. β. 38), καὶ ὡς τοιοῦτος τῆς γῆς κυριάρχης προσεφωνήθη ὑπὸ τοῦ προφήτου διὰ τῶν αὐτῶν σχεδῶν λέξεων, τὰς ὁποίας ὁ Θεὸς ἀπηλύθυνε

καὶ ἀρχὰς πρὸς τὸν Ἀδάμ. «Ὁ Θεὸς τοῦ οὐρανοῦ ἔδωκεν εἰς σὲ βασιλείαν, δύναμιν, καὶ ἰσχὺν καὶ δόξαν. Καὶ πάντα τόπον ὅπου κατοικοῦσιν οἱ υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων, τὰ θηρία τοῦ ἀγροῦ καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, ἔδωκεν εἰς τὴν χεῖρά σου, καὶ σὲ κατέστησε κύριον ἐπὶ πάντων τούτων». Δαν. β. 37—38. Παράβαλ. Γένεσ. α'. 28.) Κατόπιν τούτων, καὶ συνεπεία τῆς ἁμαρτίας, ὁ Ναβουχοδονόσορ ἔλαβε τοὺς «ἐπτὰ καιροὺς» τῆς τιμωρίας, μεθ' ὃ αἱ φρένες του ἤρχισαν ἐπιστρέφουσαι εἰς αὐτὸν, καὶ ἡ κυριαρχία του ἀπεκαταστάθη καὶ πάλιν. Ἡ ἐν τῇ βασιλείᾳ ἐγκατάστασις του συνωδεύθη ὑπὸ ἐπιπροσθέτου μεγαλειότητος, ἀφοῦ ἐδιδάχθη τὸ ἀναγκαῖον δι' αὐτὸν μάθημα, περὶ τοῦ ὁποίου ἐξέθεσεν ὡς ἑξῆς.

» Ἐν τῷ τέλει τῶν ἡμερῶν ἐγὼ ὁ Ναβουχοδονόσορ ἐσήκωσα τοὺς ὀφθαλμούς μου πρὸς τὸν οὐρανὸν, καὶ αἱ φρένες μου ἐπέστρεψαν εἰς ἐμέ, καὶ ἠυλόγησα τὸν Ὑψιστον, καὶ ἤνεσα καὶ ἐδόξασα τὸν ζῶντα εἰς τὸν αἰῶνα, τοῦ ὁποίου ἡ ἐξουσία εἶνε ἐξουσία αἰώνιος, καὶ ἡ βασιλεία αὐτοῦ εἰς γενεὰν καὶ γενεάν. Καὶ πάντες οἱ τάτοιχοι τῆς γῆς λογίζονται ἐνώπιον αὐτοῦ ὡς μηδὲν, καὶ κατὰ τὴν θέλησιν αὐτοῦ πράττει εἰς τὸ στράτευμα τοῦ οὐρανοῦ, καὶ εἰς τοὺς κατοίκους τῆς γῆς καὶ δὲν ὑπάρχει ὁ ἐμποδίζων τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἢ ὁ λέγων πρὸς αὐτὸν, Τί ἔκαμες; Ἐν τῷ αὐτῷ καιρῷ αἱ φρένες μου ἐπέστρεψαν εἰς ἐμέ, καὶ πρὸς δόξαν τῆς βασιλείας μου ἐπανῆλθεν εἰς ἐμέ ἡ λαμπρότης μου καὶ ἡ μορφή μου, ... καὶ ἐστερεώθην ἐν τῇ βασιλείᾳ μου, καὶ μεγαλειότης περισσοτέρα προσειτέθη εἰς ἐμέ. Τώρα ἐγὼ ὁ Ναβουχοδονόσορ αἰνῶ, καὶ ὑπερυψῶ, καὶ δοξάζω τὸν βασιλέα τοῦ οὐρανοῦ διότι πάντα τὰ ἔργα αὐτοῦ εἶναι ἀλήθεια, καὶ αἱ ὁδοὶ αὐτοῦ κρίσις καὶ τοὺς περιπατοῦντας ἐν τῇ ὑπερηφανείᾳ δύναται νὰ ταπεινώσῃ». — Δανλ. δ'. 34—37.

Ἡ ταπείνωσις αὕτη τοῦ Ναβουχοδονόσορος ἦν τύπος τῆς ἀνθρωπίνης ταπεινώσεως ὑπὸ θηριώδεις κυβερνήσεις ἐπὶ ἐπτὰ συμβολικοὺς καιροὺς ἢ ἔτη—ἐνὸς ἔτους λογιζομένου ἀντὶ μιᾶς ἡμέρας, ἥτοι 2,520 ἔτη—ἀπὸ τῆς ἡμέρας αὐτοῦ καὶ ἐφεξῆς. Παρατηρητέον δ' ὅτι τοῦτο συμφωνεῖ ἀκριβῶς πρὸς τοὺς ἐπτὰ καιροὺς, τοὺς προφητευθέντες ἐπὶ τοῦ Ἰσ-

ραὴλ, καὶ οὔτινες, ὡς ἀνωτέρω εἶδομεν, λήγουσιν εἰς τὸ 1914 Μ. Χ. Καθότι ὁ Ναβουχοδονόσορ οὗτος εἶναι ὅστις μετέφερε τὸν Ἰσραὴλ αἰχμάλωτον εἰς Βαβυλῶνα, ὅποτε τὸ στέμμα τῆς τοῦ Θεοῦ βασιλείας ἀνετράπη καὶ ἐξέλιπε, καὶ οἱ ἑπτὰ καιροὶ ἤρξαντο.

Εἶναι δὲ ἐν πλήρει πρὸς τὰ προεκτεθέντα ἁρμονία τὸ διὰ τοῦ Θεοῦ, περιγράφων τὴν κατάστασιν τῶν κυβερνήσεων τῶν Ἑθνῶν, παρέστησε ταύτας πρὸς τὸν Δανιὴλ ὑπὸ μορφὰς τόσων ἀγρίων θηρίων, ἐνῶ ἡ τοῦ Θεοῦ βασιλεία, ἐν τῷ τέλει αὐτῶν, παρίσταται ὡς διδομένη εἰς **τινα ὅμοιον πρὸς Υἱὸν ἀνθρώπου.**

Ἐὰν μὴ ἦτο ὅπως προδιατυπωθῇ οὕτως ἡ ἐν λόγῳ ταπεινώσις καὶ ἡ διάρκεια τῶν καιρῶν τῶν Ἑθνῶν, οὐδένα ἄλλον λόγον γνωρίζομεν δι' ὃν τὸ ἀπόσπασμα τοῦτο ἐκ τῆς ἱστορίας ἐνὸς ἐθνικοῦ μονάρχου ἀνεγράφη ἐν τῇ Γραφῇ. "Οὐ τὰ ἑπτὰ ἔτη τῆς ταπεινώσεώς του προσφυῶς ἀπεικονίζουσι τὴν ἀνθρωπίνην ἐξουθένωσιν, τοῦτο τυγχάνει γεγονός· ὅτι ὁ Θεὸς ὑπεσχέθη ἀποκατάστασιν τῆς κυριαρχίας τῆς γῆς μετὰ τὴν ὑπὸ τῆς ἀνθρωπότητος ἐκμάθησιν μεγάλων τινῶν μαθημάτων καὶ τοῦτο τυγχάνει ἐπίσης ἑτέρου γεγονός. "Οὐ δὲ οἱ **ἑπτὰ** συμβολικοὶ Καιροὶ τῶν Ἑθνῶν (2,520 ἔτη) λήγουσιν ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμήν τὸ ἀνθρώπινον γένος θὰ ἔχη μάθει πλέον τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ταπεινώσιν καὶ ἐνεσιῶσαν ἀνικανότητά του νὰ κυβερνήσῃ τὸν κόσμον ἐπωφελῶς, καὶ θέλει εἶσθαι ἐντεῦθεν παρεσκευασμένον διὰ τὴν βασιλείαν καὶ κυριαρχίαν τοῦ Θεοῦ, τοῦτο ὡσαύτως ἀποτελεῖ τρίτον γεγονός. Ἐνῶ ἀφ' ἑτέρου, τὸ κατάλληλον τοῦ εἰκονικοῦ αὐτοῦ παραδείγματος ἐνισχύει τὴν πεποίθησιν ὅτι τὰ ἑπτὰ ἔτη τοῦ Ναβουχοδονόσορος, **καίτοι ἐκπληρωθέντα κατὰ γράμμα ἐπ' αὐτοῦ**, ἐνεῖχον πολὺ μεγαλειτέραν καὶ εὐρυτέραν σημασίαν ὡς τύπος τῶν ἑπτὰ συμβολικῶν καιρῶν τῆς ἐθνικῆς κυριαρχίας, τὴν ὁποίαν οὗτος ἐξεπροσώπει.

Ἡ ἀκριβὴς χρονολογία τῆς ταπεινώσεως τοῦ Ναβουχοδονόσορος δὲν ἀναφέρεται ἐν τῷ Δανιὴλ, οὐδ' εἶναι ἄλλως τε ζήτημα σπουδαιότητος, διότι ἡ περίοδος τῆς ταπεινώσεώς του προετύπου τὴν ὅλην περίοδον τῆς κυριαρχίας τῶν ἐθνῶν,

ἥτις ἤρξατο ὁπόταν τὸ στέμμα τῆς τυπικῆς τοῦ Θεοῦ βασιλείας ἀφηρεῖται ἀπὸ τοῦ Σεδεκίου. Ἡ κυριαρχία αὕτη ὑπῆρξε θηριώδης ἀπ' αὐτῆς τῆς ἀρχῆς της· οἱ καιροὶ αὐτῆς εἰσὶν ἡριθμημένοι, καὶ τὰ ὄριά της ὠρίσθησαν ὑπὸ τοῦ Ἰεχωβά· ἡ δὲ ὑπέρβασις αὐτῶν εἶναι ἀδύνατος.

Ὅποσον ἀναζωογονητικὸν παρίσταται τὸ οὕτως εἰς τὰς ὄψεις ἡμῶν διανοιγόμενον μέλλον, κατὰ τὸ τέλος τῶν ἐπὶ αὐτῶν καιρῶν ! Οὔτε ὁ Ἰσραὴλ οὔτε καὶ ὁ κόσμος τῆς ἀνθρωπότητος, ὁ ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἐκείνου ἀντιπροσωπευόμενος, θέλουσιν ἐπὶ πλέον καταπατῆσθαι, καταδυναστευόμενοι καὶ κακοδιοκούμενοι ὑπὸ τῶν θηριωδῶν Ἐθνικῶν ἐξουσιῶν.

Ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Χριστοῦ αὐτοῦ θὰ ἐγκαθιδρυθῇ τότε ἐν τῇ γῇ, ὁ δὲ Ἰσραὴλ καὶ ὁ κόσμος σύμπας θέλουσιν εὐλογηθῇ ὑπὸ τὴν νόμιμον καὶ δικαίαν αὐτοῦ ἐξουσίαν. Τότε ἡ ρίζα τῆς ἐπαγγελίας καὶ ἐλπίδος, ἡ ἐν Ἐδὲμ τὸ πρῶτον φυτευθεῖσα (Γένεσ. γ' 15), μεταφερθεῖσα δ' ἐντεῦθεν τοῦ κατακλυσμοῦ καὶ μεταφυτευθεῖσα ἐν τῷ Ἰσραὴλ τῷ τυπικῷ λαῷ (Γένεσ. ιβ' . 1—3), θέλει βλαστήσει καὶ ἐξανθήσει ἐκ νέου.

Αὕτη ἤρξατο βλαστήσασθαι ἐπὶ τῆς πρώτης ἐλεύσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν· ἀλλ' ὁ δι' αὐτὴν ὠρισμένος καιρὸς δὲν εἶχεν ἐπιστῇ εἰσέτι ὅπως ἐξανθήσῃ καὶ παραγάγῃ τοὺς εὐλογητοὺς αὐτῆς καρποὺς ἐν τῇ ἀποκαταστήσει τῶν πάντων. Ἀλλ' εἰς τὸ τέλος τῶν Καιρῶν τῶν Ἐθνῶν τὰ θεϊκὰ σημεῖα τῆς ἀνοίξεως θὰ εἶναι καταφανῆ, πλουσία δὲ θέλει εἶσθαι ἡ καρποφορία τοῦ ἔαρος, καὶ ἔνδοξος ἡ φθινοπωρινὴ ἐσοδεία, ἥτις μέλλει νὰ συγκομισθῇ πρὸς ἀπόλαυσιν εἰς τοὺς ἐπακολουθήσοντας αἰῶνας τῆς δόξης. Τότε ὁ ἀρχικὸς τῆς γῆς κυριάρχης, μὲ τὰς φρένας αὐτοῦ ἀνακτηθείσας, θέλει ἐγκατασταθῇ ὡς τοιοῦτος, τελείως καὶ πάλιν, μὲ ἐπιπρόσθετον μεγαλοπρέπειαν καὶ δόξαν, ὡς προδιαγράφεται ἐν τῷ τύπῳ, καὶ θέλει αἰνεῖ καὶ ὑπερυψοῖ καὶ δοξάζει τὸν Βασιλέα τοῦ Οὐρανοῦ.

Ἀπὸ τοῦδε μάλιστα ἀρχόμεθα βλέποντες τὰς φρένας ἐπιστρεφούσας εἰς τὴν ἀνθρωπότητα : οἱ ἄνθρωποι ἀφυπνίζονται συναισθανόμενοι τὴν κατάπτωσίν των, καὶ ἀναζητοῦσι

τὴν βελτίωσιν τῆς καταστάσεώς των σκέπτονται καὶ σχεδιάζουσι περὶ καλλιτέρων ὄρων ζωῆς, ἢ ἐκείνων ὑφ' οὓς διετελέσαν ὑποκειταγμένοι ὑπὸ τοσ θηριώδεις ἐξουσίας. Πρὶν ὅμως φθάσωσιν εἰς τὸ σημεῖον νὰ ἀναγνωρίσωσι τὸν Θεὸν καὶ τὴν ἐπὶ πάντων κυριαρχίαν αὐτοῦ, μέλλουσι νὰ δοκιμάσωσιν εἰσεῖτι τρομερὰν συντάραξιν παραφροσύνης, καὶ ἐκ τῆς ὁποίας ἀγωνιώδους καταστάσεως θέλουσιν ἀφυπνισθῇ ἐξησθενημένοι, ἀπροσιτάτευτοι, ἐξηντίλημμένοι, ἀλλὰ μὲ τὰς φρένας οὕτως ἐπεστραμμένας ὥστε νὰ ἀναγνωρίζωσι καὶ κλίνωσιν ἐνώπιον τῆς ἐξουσίας Ἐκείνου, ὅστις ἔρχεται ὅπως ἐπανιδρύσῃ τὴν ἀπὸ πολλοῦ ἀπολεσθεῖσαν ἀρχικὴν κυριαρχίαν ἐπὶ τῆς μονίμου βάσεως τῆς πείρας καὶ γνώσεως τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ.

Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἀξιοῦμεν μεγάλα πράγματα ἀπεκδεχόμενοι ὅτι ἐντὸς τῶν ἐπομένων ὀκτὼ ἔτων πᾶσαι αἱ ἐνεσιτῶσαι κυβερνήσεις θέλουσιν ἀνατραπῇ καὶ διαλυθῇ, ἀλλὰ ζῶμεν εἰς εἰδικόν τινα καὶ ὅλως ἰδιόρρυθμον καιρὸν, ἐν «τῇ Ἡμέρᾳ τοῦ Ἰεχωβά» καθ' ἣν τὸ γεγονότα διαδέχονται ἄλληλα τόσον ταχέως: εἶναι δὲ γεγραμμένον ὅτι, «Λόγον συντελῶν καὶ συντέμνων ποιήσει Κύριος ἐπὶ τῆς γῆς» (Ἴδε Τόμον Α'. Κεφ. ΙΕ'.) Κατὰ τὰ παρελθόντα εἴκοσι καὶ ἑννέα ἔτη τὰ ζητήματα ταῦτα ἐξηκολούθησαν κηρυττόμενα καὶ δημοσιευόμενα κατ' οὐσίαν ὡς προεξετέθησαν ἐνταῦθα. Αἱ ἀναπτυχθεῖσαι δὲ κατὰ τὸ χρονικὸν αὐτὸ διάστημα ἐπιδράσεις καὶ δυνάμεις διὰ τὴν ὑπονόμευσιν καὶ ἀνατροπὴν τῶν ἰσχυροτάτων αὐτοκρατοριῶν τῆς γῆς ὑπῆρξαν ἐκπληκτικαί. Κατὰ τὸν ρηθέντα χρόνον ὁ Κοινωνισμὸς, Σοσιαλισμὸς καὶ Μηδενισμὸς ἀνεφύησαν καὶ ἀνεδείχθησαν ἰσχυροὶ παράγοντες ὥστε προξενοῦσιν ἤδη μεγάλας στενοχωρίας μεταξὺ τῶν ἀρχόντων καὶ ἰσχυρῶν τῆς γῆς, τῶν ὁποίων αἱ καρδίαι λειποψυχοῦσιν ἐκ τοῦ φόβου καὶ τῆς προσδοκίας τῶν ἐπὶ τῆς γῆς ἐπερχομένων δεινῶν, καθότι αἱ ἐνεσιτῶσαι ἐξουσίαι ἐσαλεύθησαν ἰσχυρῶς, καὶ θέλουσι τέλος παρέλθει ἐν μεγάλῳ θορύβῳ.

Μὲ τὰς ἰσχυρὰς αὐτὰς Γραφικὰς μαρτυρίας ὑπ' ὧν περὶ τῶν Καιρῶν τῶν Ἑθνῶν, θεωροῦμεν ὡς ἀποδεδειγμένην ἀλήθειαν τὸ ὅτι τὸ ὀριστικὸν τέλος τῶν βασιλειῶν τοῦ κόσμου

τούτου, καὶ ἡ πλήρης ἐγκαθίδρυστος τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, θέλει ἐπιτελεσθῇ μετὰ τὸ τέλος τοῦ 1914 Μ.Χ. Τότε ἡ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἀναπεμπομένη προσευχή, ἀφότου ὁ Κύριος ἡμῶν ἀνεχώρησεν, — «Ἐλθέτω ἡ Βασιλεία Σου» — θέλει ἀπαντηθῇ ὑπὸ τὴν σοφὴν δὲ καὶ δικαίαν ἐκείνην διοίκησιν, πᾶσα ἡ γῆ θέλει πληρωθῇ ἐκ τῆς δόξης τοῦ Κυρίου, — μετὰ γνώσεως καὶ δικαιοσύνης καὶ εἰρήνης (Ψαλμ. οβ'. 19 Ἡσα. στ'. 3. Ἀββακ. β'. 14), καὶ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ θὰ γίνηται «ἐπὶ γῆς ὡς ἐν οὐρανῷ».

Ἡ δὴλωσις τοῦ Δανιήλ, καθ' ἣν ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ θέλει ἐγκατασταθῇ οὐχὶ μετὰ τὴν διάλυσιν τῶν βασιλειῶν αὐτῶν τῆς γῆς, ἀλλ' ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτῶν, ἐνῷ αὗται ὑφίστανται εἰσέτι καὶ ἐξασκοῦσιν ἐξουσίαν, καὶ ὅτι ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ εἶναι ἥτις μέλλει νὰ κατασυντρίψῃ καὶ συντελέσῃ πάσας τὰς βασιλείας αὐτὰς (Δανιήλ β'. 44), εἶναι ἀξία τῆς ἰδιαιτέρας ἡμῶν προσοχῆς. Οὕτω συνέβη μὲ ἐκάστην τῶν θηριωδῶν αὐτῶν κυβερνήσεων: Ἐκάστη τούτων ὑφίστατο πρὶν ἀποκτήσῃ παγκόσμιον κυριαρχίαν. Ἡ Βαβυλῶν ὑφίστατο ἀπὸ πολλοῦ πρὶν κατακτῆσθαι τὴν Ἱερουσαλήμ καὶ κατασιῇ κοσμοκράτωρ (Δαν. β'. 37, 38). Ἡ Μηδο-Περσία ὑφίστατο ἐπίσης πρὶν νικήσῃ τὴν Βαβυλῶνα, καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς, ὅσον ἀφορᾷ τὰς λοιπὰς βασιλείας. Αὗται ἔδει νὰ ὑφίστανται ἐκ τῶν προτέρων καὶ προσκτήσωσιν ὑπερτέρας δυνάμεις πρὶν ἢ δυνηθῶσι νὰ νικήσωσι τὰς ἄλλας. Τὸ αὐτὸ ἐπίσης ἀληθεύει καὶ διὰ τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ· αὕτη ὑπῆρξεν ἐν ἐμβρυώδει μορφῇ ἐπὶ δέκα ἐννέα ἑκατονταετηρίδας· ἀλλὰ καὶ αὕτη μετὰ τοῦ κόσμου ἐν γένει ἐγένετο ὑποτελὴς εἰς τὰς «ὑπερεχούσας ἐξουσίας» «τὰς ὑπὸ Θεοῦ τεταγμένας». Ἐωσοῦ δὲ οἱ ἐπὶ αὐτῶν καιροὶ λήξωσιν, ἡ τοῦ Θεοῦ Βασιλεία δὲν δύναται νὰ λάβῃ τὴν παγκόσμιον κυριαρχίαν. Ἐν τούτοις, ὡς καὶ αἱ λοιπαί, καὶ αὕτη δέον νὰ **προσκτήσῃ ἀποχρώσας** δυνάμεις ὅπως ἀνατρέψῃ τὰς βασιλείας αὐτὰς, πρὶν κατασυντρίψῃ καὶ διαμελίσῃ αὐτάς.

Οὕτως ἐν τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ τοῦ Ἰεχωβᾶ, τῇ «ἡμέρᾳ τῆς ὀλίψεως» ὁ Κύριος ἡμῶν ἀναλαμβάνει τὴν μεγάλην αὐτοῦ δύναμιν (τὴν μέχρι τοῦδε ἀπρακτοῦσαν) καὶ βασιλεύει·

αὕτη δέειναι ἡ αἰτία ἣτις θέλει ἐπιφέρει τὴν θλίψιν, καίτοι ὁ κόσμος δὲν μέλλει νὰ ἀναγνωρίσῃ ταύτην ἐπὶ τινι καιρῶν. Ὅτι οἱ ἅγιοι θέλουνσιν μετάσχει εἰς τὸ ἔργον αὐτὸ τῆς κατασυντρίψεως τῶν βασιλειῶν τοῦ παρόντος, οὐδεμίᾳ δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἀμφιβολία. Εἶναι γεγραμμένον δι: «Ἡ δόξα αὕτη θέλει εἶσθαι εἰς πάντας τοὺς ὁσίους αὐτοῦ—νὰ κάμωσι τὴν γεγραμμένην κρίσιν, νὰ δέσωσι τοὺς βασιλεῖς αὐτῶν μὲ ἀλύσεις, καὶ τοὺς ἐνδόξους αὐτῶν μὲ δεσμὰ σιδηρὰ—(Ψαλμ. ρμθ' . 8, 9) καὶ πάλιν, «Καὶ ὁ νικῶν καὶ ὁ τηρῶν μέχρι τέλους τὰ ἔργα μου, δώσω αὐτῷ ἐξουσίαν ἐπὶ τῶν ἔθνων, καὶ ποιμανεῖ αὐτοὺς ἐν ράβδῳ σιδηρᾷ, ὡς τὰ σκευὴ τὰ κεραμικὰ συντρίβεται — Ἀποκλ. β . 26, 27. Ψαλμ. β' . 8, 9.

Ἄλλ' ἡ ἐν τῷ προηγουμένῳ τόμῳ ἡμετέρα ἔρευνα περὶ τῆς μεγάλης διαφορᾶς τοῦ χαρακτῆρος τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ ἀφ' ἑνός, καὶ τῶν θηριωδῶν βασιλειῶν τῆς γῆς ἀφ' ἑτέρου, ἔχει ἤδη ἡμᾶς εἰς θέσιν ὅπως ἴδωμεν ἐπίσης τὴν μεταξὺ τῶν ἰδιαιτέρων αὐτῶν μεθόδων τοῦ πολέμου διαφορὰν. Αἱ μέθοδοι τῆς ἐκπορθήσεως καὶ κατασυντρίψεως θέλουνσιν εἶσθαι εὐρέως διάφοροι οἰωνδήποτε ἄλλων μεθόδων, δι' ὧν ἀνειράπησαν ἔθνη μέχρι τοῦδε. Ἐκεῖνος ὅστις ἤδη ἀναλαμβάνει τὴν μεγάλην αὐτοῦ δύναμιν ἵνα βασιλεύσῃ, παρίσταται συμβολικῶς (Ἀποκλ. ιθ' . 15) ὡς τις ἐκ τοῦ στόματος τοῦ ὁποίου ἐκπορεύεται ρομφαία ὀξεῖα, «ἵνα ἐν αὐτῇ πατάξῃ τὰ ἔθνη» καὶ αὐτὸς ποιμανεῖ αὐτοὺς ἐν ράβδῳ σιδηρᾷ». Ἡ ρομφαία ἢ ἡ μάχαιρα αὕτη εἶναι ἡ ΑΛΗΘΕΙΑ (Ἐφεσ. στ' . 17): οἱ δὲ ζῶντες ἐκ τῶν ἁγίων, ὡς ἐπίσης καὶ πολλοὶ ἐκ τῶν τοῦ κόσμου, χρησιμοποιοῦνται ἤδη ὡς στρατιῶται τοῦ Κυρίου πρὸς ἀνατροπὴν τῶν πλανῶν καὶ τοῦ κακοῦ. Πλὴν ἅς μὴ σπεύσῃ τις νὰ συμπεράνῃ ὅτι εἰρηνικὴ τις ἐπιστροφὴ τῶν ἔθνων συμβολίζεται ἐνταῦθα· διότι ὅλως τοῦναντίον τούτου διδάσκεται εἰς πλεῖστα Γραφικὰ χωρία, ὡς εἰς τὰ Ἀποκλ. ια' . 17, 18. Δανλ. ιβ' . 1. Β . Θεσσαλ. β' . 8 Ψαλμοὶ ρμθ' . καὶ μζ' .

Μὴ ἐκπλαγῇτε, λοιπόν, ὅποτεν εἰς ἐπόμενα κεφάλαια ἴδητε προσαγομένας ἀποδείξεις μαρτυρούσας ὅτι ἡ ἰδρυσις τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ ἔχει ἤδη ἀρχίσει, ὅτι ἐν τῇ προφητείᾳ κα-

ταδεικνύεται ὡς μέλλουσα ν' ἀρχίσῃ τὴν ἐξάσκησιν τῆς ἐαυτῆς ἐξουσίας κατὰ τὸ 1878 Μ. Χ., καὶ ὅτι ὁ πόλεμος τῆς Ἡμέρας τῆς μεγάλης τοῦ Θεοῦ τοῦ Παντοκράτορος». (Ἀποκλ. ιστ. 14), ὅστις δὲν θέλει λήξῃ εἰμὴ μόναν μετὰ τῆς πλήρους ἀναιτροπῆς τῆς ἐνεσιώσης διακυβερνήσεως τῆς γῆς. ἤρξατο ἤδη. Ἡ περιουναγωγὴ τῶν στρατευμάτων τυγχάνει ἐναργῶς ὁρατὴ ἐξ ἀπόψεως τοῦ Θείου Λόγου.

Ἐὰν ἡ ὄρασις ἡμῶν διατελῇ ἀνεπηρέαστος καὶ ἀπαράκωλυτος ἀπὸ, προλήψεων, λαμβάνοντες τὸ τηλεσκοπίον τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, ὀρθῶς προσαρμοζόμενοι, θὰ δυνηθῶμεν νὰ ἴδωμεν σαφῶς τὸν χαρακτῆρα πολλῶν συμβαινόντων, καὶ ὀριζομένων ἐν τῷ Λόγῳ τοῦ Θεοῦ ὡς μελλόντων νὰ λάβωσι χώραν ἐν τῇ «Ἡμέρᾳ τοῦ Κυρίου» — θὰ ἴδωμεν ὅτι διατελοῦμεν ἐν τῷ μέσῳ ἀκριβῶς τῶν τοιούτων γεγονότων, καὶ ὅτι «ἡ Ἡμέρα ἡ Μεγάλῃ τῆς Ὁργῆς Αὐτοῦ ἦλθεν».

Ἡ ρομφαία τῆς ἀληθείας, ἡκονισμένη ἤδη, μέλλει νὰ πατάξῃ πᾶν φαῦλον σύστημα, συνήθειαν καὶ ἔξιν — πολιτικῆς, κοινωνικῆς καὶ Ἐκκλησιαστικῆς φύσεως οὐ μὴν, ἀλλὰ δυνάμεθα ἤδη νὰ ἴδωμεν ὅτι τὸ πάταγμα τοῦτο ἤρχισεν ἡ ἐλευθερία τοῦ σκέπτεσθαι, τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα, πολιτικά τε καὶ θρησκευτικά, ἀπὸ πολλοῦ ἐξαφανισθέντα ὑπὸ βασιλεῖς καὶ αὐτοκράτορας, πάπας, συνόδους, συγκλήτους, παραδόσεις καὶ σύμβολα πίστεως, ἤρχισαν ἤδη ἐκτιμώμενα καὶ διεκδικούμενα ὅσον οὐδέποτε πρότερον. Ὁ ἐσωτερικὸς ἀγὼν ἤρξατο ὑποδανλιζόμενος, καὶ θέλει ἐκσπάσει μετ' οὐ πολὺ ὡς πῦρ καταναλίσκον' ἀνθρώπινα δὲ συστήματα, καὶ πλάναι, ἅτινα ἐπὶ αἰῶνος ἔχουσι δεσμεύσει τὴν ἀλήθειαν καὶ καταδυναστεύσει τὴν συστενάζουσαν καὶ ἀγωνιῶσαν κτίσιν, δέον νὰ **τακῶσιν** ἀπ' ἐνώπιον αὐτοῦ. Ναί, ἡ ἀλήθεια — καὶ ἡ ἀπανταχοῦ διαδιδομένη καὶ αὐξάνουσα γνῶσις ταύτης — εἶναι ἡ ρομφαία ἡ εἰς ἀμηχανίαν περιάγουσα καὶ πλήττουσα τὰς κεφαλὰς δεσποζόντων ἐπὶ πολλῶν τόπων. (Ψαλμ. ρί'. 6). Καὶ ἐν τούτοις, ὁποία εὐλογία ὑποκρύπτεται ἐν τῇ θλίψει ταύτῃ! αὕτη θέλει παρασκευάσει τὴν ἀνθρώπότητα πρὸς πληρεσιέραν ἐκτίμησιν τῆς δικαιοσύνης καὶ ἀληθείας ὑπὸ τὴν βασιλείαν τοῦ Βασιλέως τῆς Δικαιοσύνης.

Καθ' ὅσον δὲ οἱ ἄνθρωποι θὰ εἶναι, εἰς θέσιν νὰ κατανοῶ-
σιν ὅτι κρίσις ἐτέθη εἰς τὸν κανόνα, καὶ δικαιοσύνη εἰς τὴν
στάθμην (Ἑσα. κη'. 17), θὰ μανθάνωσιν ὡσαύτως ὅτι οἱ
αὐστηροὶ νόμοι τῆς δικαιοσύνης καὶ μόνον δύνανται νὰ ἐξα-
σφαλίσωσι τὰς εὐλογίας, τὰς ὁποίας πάντες ἐπιποθοῦσι. Τε-
λείως δ' ἀποτεταρρημένοι ἐκ τῶν ἰδίων αὐτῶν ὁδῶν, καὶ τῆς
ἐλεεινῆς καρποφορίας τῆς ἰδιοτελείας των, μετὰ χαρᾶς θέλου-
σιν ἀποδεχθῇ καὶ ὑποκύψει εἰς τὴν δικαίαν ἐξουσίαν, ἣτις θὰ
ἀναλάβῃ τὴν διεύθυνσιν τῆς ἀνθρωπότητος. Οὕτω δέ, ὡς
εἶναι γεγραμμένον, «Θέλει ἐλθεῖ ἡ ἐπιθυμία πάντων τῶν
ἐθνῶν» — ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ὑπὸ τὴν ἀπόλυτον καὶ ἀπε-
ριόριστον κυριαρχίαν τοῦ Κεχρισμένου τοῦ Ἰεχωβά.

Θεὸς τὸ φρούριον ἡμῶν
Ἄσπις ἐν τοῖς κινδύνοις,
Καὶ βοηθὸς παντὸς πιστοῦ
Ἐν ὥρᾳ τῆς ὀδύνης·
Κατὰ τοῦ πονηροῦ,
Τῶν τέκνων Του ἐχθροῦ,
Προπύργιον ἡμῶν
Ὁ μέγας Ἡγεμὼν,
Ὁ ἄρχων τῆς εἰρήνης.

Ἐὰν ὁ κόσμος ἐγερθῇ
Ἡμᾶς νὰ ἀφανίσῃ,
Θέλομεν ἄρα φοβηθῇ
Μὴ ὄντως κατισχύσῃ ;
Ταχέως ὁ Θεὸς
Θὰ ἔλθῃ ἀρωγὸς,
Κν' ἐν τῇ δυνάμει του
Τῆς ἀληθείας Του
Τὸ κράτος θὰ ἰδρύσῃ.